

ВРАБЧО.

— Чукъ-чукъ чукъ!

Върка и куклата Мими дигатъ глави.

— Кой е?

— Чукъ-чукъ-чукъ! — на прозореца.

Тѣ припватъ и се качватъ на канапето.

— Чирикъ! — обажда се Вrabчо босъ, измръзналъ и скача по студения камъкъ на прозореца. — Малко трошици, Върке! Снѣгътъ е засипалъ всичко и нѣма ни къде зрънца. Чирикъ!

— О, бедното птиче! Ето сега.

Върка бързо наронва трошици, отваря прозореца и ги изсипва на камъка. Вrabчо подскача нетърпеливо отъ клонче на клонче по срещното дърво. Щомъ Върка затвори прозореца, той се спуща и изкусно, за една минута обира трошицитѣ. Гушката му се надува.

— Искашъ ли още? — пита Върка.

— Чирикъ, за сега не!

— А водица?

— И водица не. Азъ си кълвя снѣжецъ, чистъ бѣлъ снѣжецъ отъ върховетѣ на дърветата.

— А не е ли ти студено, Вrabчо, като си така босъ?

— Е, какво да правя, като си нѣмамъ ни обуца, ни чорапи, — отговаря Вrabчо малко недоволенъ.

— А кжде живѣешъ?

— Кжде ли? Че тукъ, въ тази кжща. Горе на стрѣхата. Тамъ има малка дупчица, влизамъ презъ нея — тамъ ми е гнѣздото. Не е лошо. Нѣма ни вѣтъръ, ни снѣгъ. По-рано живѣехъ насреща — въ онази стара кжща, подъ една керемида. Но не бѣше тъй добре. Една вечеръ голѣмиятъ дъждъ ми отвлѣче гнѣздото. На-смалко щѣхъ да се удавя. Сега отъ тази квартира съмъ доволенъ.

— А печка, печка като си нѣмашъ? — обажда се куклата.

— Печка нѣмамъ, но гнѣздото ми е дебеличко и цѣло е постлано съ пухъ. Като се свия и си мушна главата подъ крилцето . . . не е лошо.

— Слушай, Вrabчо! Я ела при насъ въ стаята, — почва да го кани Върка.